

Латунне місто

КУПИТИ

Нарі ніколи не вірила в магію. Усе своє життя дівчина намагалася злитися з оточенням, аби вижити. Але Нарі має силу, на вулицях Каїра 18-го століття вона шахрайка з неперевершеним талантом. І краще за будь-кого знає, що ремесло, яким вона займається — ворожіння по долоні, дар до зцілення — все це трюки, спритність рук, вивчені навички; засіб для досягнення чудової мети — ошукати османських вельмож.

Але коли під час однієї з афер Нарі випадково привертає на свій бік такого ж хитрого, похмуро-загадкового воїна-джина, вона змушена визнати, що чарівний світ, який, як вона вважала, існував лише в дитячих казках, є реальним. Воїн розповідає їй нову казку: за гарячими, обвіяними вітрами пісками, що кишать вогняними створіннями, і річками, де сплять міфічні мари; за руїнами колись величних людських мегаполісів і горами, де кружляють яструби, лежить Девабад, легендарне латунне місто, з яким Нарі нерозривно пов'язана.

У цьому місті, за позолоченими латунними стінами, пронизаними чарами, за шістьма воротами шести племен джинів, киплять давні образи. І коли Нарі вирішує увійти в цей світ, вона дізнається, що справжня сила люта і жорстока. Що магія не може захистити її від небезпечних політичних хитрощів. Що навіть найрозумніші схеми можуть мати смертельні наслідки.

Авін із легковірних.

Нарі підсміхнулася під вуаллю, спостерігаючи, як чоловіки сварилися, наближаючись до її ятки. Молодший занепокоєно роззирався провулком, тоді як старший — її клієнт — пітнів, попри прохолоду світанкового повітря. Як не рахувати чоло-віків, у провулку було пусто: заклик до фаджру вже пролунав, і всі доста побожні, щоб взяти участь у публічній молитві, люди (не те щоб в околицях таких було багацько) уже зібралися в маленькій мечеті на краю вулиці.

Дівчина переборола позіхання. Нарі була не з тих, хто до світанкової молитви стає, та це клієнт обрав вранішню годину й щедро заплатив за свою забаганку. Придивляючись до чоловіків, що наближалися, вона звернула увагу на світлі обличчя з тонкими рисами та крій дорогої одежі. «Турки», — припустила дівчина. Старший навіть міг виявитися пашею, одним з тих небагатьох, хто не втік з Каїра, коли місто захопили франки. Дедалі більш заінтригована дівчина схрестила руки під чорною абаєю. Клієнти-турки їй нечасто траплялися: надто вже вони пихаті. Ясна річ, коли франки й турки не чубилися за Єгипет, єдине, в чому вони погоджувалися, — це в тому, що єгиптяни самі собою керувати не ладні. Та боронь боже. Хіба ж то ті єгиптяни - спадкоємці могутньої цивілізації, чиїми величними пам'ятками й досі повниться земля. Ну що ви. Вони — селяни, дурні й забобонні, що забагато квасолі їдять.

«Ця забобонна дурна селянка зараз у вас усі грошики видурить, тож розійдемося без образ», — Нарі всміхнулася до чоловіків, що підійшли ближче.

Вона тепло привіталася з клієнтами, завела їх до крихітної крамнички та подала старшому з чоловіків гіркуватий чай з меленого насіння гуньби та грубо накраяної м'яти. Він швиденько випив, та Нарі без поспіху вивчала листя, мурмочучи й наспівуючи своєю рідною мовою, яку чоловіки запевне не знали, та й вона сама не змогла б назвати ту мову на ім'я. Що більше вона бариться, то більший відчай його охоплює. І він стає все легковірнішим.

У крамничці було спекотно, повітря застоялося поміж темних шалей, якими вона запнула стіни, щоб ушанувати скромність своїх клієнтів, і пахло там горілим кедром, потом і дешевим жовтим воском, що вона за куриво мала. Клієнт нервово жмакав пруг верхнього плаття, випоти точилися розчервонілим обличчям і зволожували комір.

Молодший з чоловіків супився.

— Брате, це дурниці, — прошепотів він турецькою. — Лікар сказав, що з тобою все гаразд.

Нарі приховала переможну усмішку. Таки турки. Чоловіки не чекали, що вона їх розумітиме, — мабуть, вважали, що вулична цілителька-єгиптянка заледве пристойною арабською балакає, — але Нарі турецьку знала незгірше за рідну мову. А ще арабську та гебрейську, як і мови перських учених мужів, венеціанських аристократів та суахілі, якою на узбережжі розмовляли. Упродовж двадцяти (чи близько того) років свого життя вона ще жодного разу не мала справи з мовою, яку не могла б негайно зрозуміти. Але туркам про це знати не треба, то вона на них уваги й не звертала, вдаючи, що роздивляється залишки чаю у чашці паші. Зітхнула нарешті — так, що вуаль затріпотіла проти вуст і прикувала до себе погляди обох чоловіків, — і вронила чашку на долівку.

Чашка, як їй належалося, розбилася, й паша судомно вдихнув:

— Заступи Всемогутній! Справи кепські, чи не так?

Нарі підвела погляд на чоловіка, млосно тріпочучи довгими віями, що затуляли чорні очі. Той пополотнів, і вона звернула увагу на його серцебиття. З переляку пульс став швидким і нерівним, але дівчина відчувала, що серце ганяє тілом здорову кров. У подиху не було й сліду хворості, та й темні очі блищали цілковито ясно. Як не рахувати сивини в бороді (хна її кепсько маскувала) та тлустого черевця, єдиною недугою клієнта був надлишок багатства.

І цій біді вона із задоволенням зарадить.

— Перепрошую, пане, — Нарі простягнула назад невеличкий ганчір'яний гаман, зважуючи прудкими пальцями, скільки ж дирхемів той може містити. — Будь ласка, заберіть свої гроші.

Паша вибалушив очі.

— Що? — заволав він. — Чому?

Дівчина відвела погляд.

— Є речі, що мені не по силі, — тихо промовила вона.

— О боже...

— Арслане, ти її чув? — паша зі сльозами на очах розвернувся до брата.

— А ти казав, що я збожеволів! — звинувачувально гукнув він, ковтаючи схлип. — А я тепер помру! — чоловік сховав обличчя в долоні й розридався, а Нарі тим часом порахувала золоті персні на його пальцях. — А я ж оженився зібрався...

Арслан роздратовано глянув на дівчину й озирнувся на пашу.

— Тримай себе в руках, Кемалю, — просичав він турецькою.

Паша витер очі й глипнув на неї.

— Ні, ні, мусить бути щось, що ти зумієш зробити. Я поголос чув... люди кажуть, що ти тільки глянула на скаліченого хлопчину — і він пішов. Ти ж запевне зможеш мені допомогти. Нарі, приховуючи втіху, відкинулася назад. Вона уявлення не мала, про якого каліку він торочить, але хвала Господу, її репутації це пішло на користь.

Дівчина торкнулася серця.

— О, пане, горе мені приносити такі звістки. І як подумаю, що ваша люба наречена втратить таку милість...

Плечі чоловіка аж затрусилися від схлипів. Вона зачекала, доки він збентежиться ще більше, користуючись нагодою, щоб оцінити поглядом широкі золоті обручі навколо його зап'ястків та шиї. А тюрбан прикрашав прегарний гранат чудового огранювання.

Нарешті дівчина знов заговорила.

— Можливо, є дещо, але... ні, — й похитала головою. — Це не подіє.

— Що саме? — скрикнув клієнт, хапаючись за вузький столик. — Будь ласка, я все що завгодно зроблю!

— Але це дуже складно.

— І, закладаюся, дорого, — зітхнув Арслан.

«А тепер ти арабською заговорив?» — Нарі премило всміхнулася до чоловіка, знаючи, що її вуаль досить прозора, аби лице тільки почасти ховати. — Майте певність, усі мої ціни справедливі.

— Мовчи, брате, — різко гукнув паша й сердито подивився на іншого чоловіка. Він перевів погляд на Нарі й спробував заспокоїтись. — Кажи.

— Певності в цьому нема, — попередила вона.

— Я мушу спробувати.

— Ви — відважний чоловік, — сказала вона й дозволила голосу затремтіти. — Я схильна вважати, що лихо ваше спричинило зле око. Пане, хтось вам заздрить. Та й хто б не позаздрив? Такий показний чоловік, із такими статками не може не вабити зазидущі погляди. Може, це навіть хтось поруч... — погляд, що вона кинула на Арслана, був дуже короткий, але і його вистачило, аби той помаковів. — Ви мусите очистити свій дім від пільми, що спіткала його через заздрощі.

— Як? — тихо й завзято спитав паша.

— Спочатку маєте пообіцяти якнайточніше дотримуватися моїх вказівок. — Звісно ж!

Дівчина зосереджено нахилилася вперед.

— Щедро змішайте одну частину сірої амбри із двома частинами кедрової олії. І те, й інше можна купити в Якуба, в аптеці, що далі провулком. У нього найкращий товар.

— Якуб?

— Айва. А ще візьміть у нього товченої шкурки лайма та горіхової олії. Арслан дивився на брата з неприхованою невірою, але очі паші засвітилися надією.

— А потім?

— Це може створити певні складнощі, але, пане... — Нарі торкнулася його руки, й чоловік здригнувся. — Ви мусите якнайточніше виконати мої вказівки.

— Так. Наймилосерднішим присягаюся.

— Ваш будинок потребує очищення, а зробити це можна тільки тоді, коли він спорожніє. Уся ваша родина має виїхати, усі тварини, слуги, всі-всі. Упродовж семи днів у будинку жодної живої душі не може лишатися.

— Сім днів! — вигукнув він, побачив несхвальний погляд дівчини й стишив голос: — А куди ж нам подітися?

— До Фаюмської оази, — Арслан реготнув, але Нарі вела далі. — Підіть разом з найменшим сином на заході сонця до передостаннього за розміром джерела, — суворо промовила вона, — наберіть води до кошика, зробленого з місцевої тростини, тричі прокажіть над водою аят Престолу та вмийтеся нею. Перед тим як поїхати, позначте двері амброю та олією, і коли вернетесь — заздрощі вже полишать ваш дім.

— Фаюм? — перервав дівчину Арслан. — Боже мій, дівчино, навіть ти мусиш знати, що війна триває. Що ти собі навігадувала? Що Наполеон радо дозволить нам покинути межі Каїра задля безглуздої прогулянки пустелею?

— Тихо будь! — паша грюкнув по столу й повернувся до Нарі. — Але вчинити таке непросто.

— Поможі вам Господь, — розвела Нарі руками.

— Так, так, звісно. Рушаємо до Фаюму, — рішучо оголосив паша.



КУПИТИ